

PAASWEEKEND DIEKIRCH 2008

Donderdagavond bij onze aankomst in Diekirch stonden Pol, Denise, Jos, Liliane, Jef en May, al volledig opgesteld met voortenten, vloerbekleding, en alles erop en eraan. Dat het niet voor lang was wisten ze toen nog niet. De Sure stond al behoorlijk hoog, en voor we gingen slapen was het water al 25 cm gestegen! Heel de nacht storm en regen. Pol had tot 4 uur wakker gelegen, omdat zijn caravan door de voortent stond te schudden van de wind. Vrijdagmorgen opnieuw gaan peilen aan de Sure, het water was nog een meter gestegen! Fietsen langs de Sure, was waterfietsen geworden, de fiets- en wandelpaden stonden grotendeels onder water. Na een telefoon van Martinique of het wel verantwoord was om met de caravan door de sneeuwbuien te rijden, kwamen ze na enkele uren op de camping aan. Ik had haar verteld dat we nog geen sneeuw gezien hadden (bleef blijkbaar aan de andere kant van de berg hangen). Bij hun aankomst begon het ook op de camping hevig te sneeuwen, ze hadden de buien blijkbaar meegebracht. Martinique haar caravan stond nog maar juist op zijn plaats, of de campingbaas kwam ons verwittigen dat we moesten verkasten naar een hoger gelegen gedeelte van de camping. Waar zijn we mee bezig zei de kampbeheerder, sinds november 2007 is het al de zevende keer dat de camping onderwater loopt.

Zaterdag waren we voltallig en stonden we kort bij elkaar op het speelterrein. Enkelen waren hun boten vergeten, maar de anderen besloten toch van Diekirch naar Echternacht te varen! Steven en Nancy met de nieuwe canadees, Mark en Erika eveneens met hun canadees, en de andere solovaarders Wilfried, Martinique, Tom en Ron. Het ging vooruit, het ging vooruit, het verbazend goed vooruit! Volgens de GPS van Martinique haalden we een topsnelheid van 18 km per uur! Onderweg hebben we zowat alles gehad van weertypen, zon, regen, hagel en sneeuw. Om de koude een beetje te verdringen zong Nancy als een nachtegaal het nieuwe Belgische Songfestival liedje van ISHTAR, hoe was de titel ook alweer? (tot dat het op sommigen hun zenuwen begon te werken). Maar lang kon dat niet duren, want we kwamen op een recordtijd aan in Echternach. Tijdens het omkleden en opladen van de boten begon het opnieuw te sneeuwen. Enkelen gingen in de stad nog een pintje pakken, anderen keerden terug naar de camping. Daar aangekomen waren er twee helikopters laag over de rivier aan het vliegen, ze bleven tot het bijna donker was. En de volgende morgen, zondag, was er terug een helikopter op zoektocht. Erika kwam uit het hotel in het stadje op de camping aan met het bericht dat er kajakkers vermist werden, vermoedelijk Nederlanders, meer wisten we toen nog niet. Toch besloten we om nog een tocht te varen, van Bourcheid naar onze campingplaats te Diekirch. Het waterpeil was gezakt, maar het stroomde nog behoorlijk.

Pol had heel de nacht gedroomd van kajakken, en besloot mee te varen om zijn nachtmerrie van de Lesse vorig jaar, te overwinnen. Bij aankomst met de auto's in Bourcheid, bleek dat Tom zijn zwemvest nog aan de caravan lag, dikke pech voor hem, geen vaartochtje. Deze keer ging het ook heel snel, 17,6 op de GPS. We waren al vlug aan de eerste barrage waar je moet overdragen, daar werden enkelen nog sneller uit hun boot gejaagd door een agressieve zwaan.

Verder bij de volgende barrage van Diekirch zijn we eerst gaan kijken waar we er konden afvaren, Wilfried zei "langs hier, en nergens anders", "ik zal het eens eerst proberen". Dit werd hem nog door nog enkele anderen nagedaan, en voor sommigen kon de speeltijd beginnen en gingen nog enkele keren terug. Zelfs de canadees van Steven en Nancy werd op de proef gesteld, en kreeg precies vleugeltjes (van de grond geweest volgens Nancy). Toch heeft er niemand gezwommen. Toen bijna iedereen het koud begon te krijgen zijn we door gevaren naar de camping.

Bij aankomst aldaar vernamen we dat er ondertussen ongeruste telefoontjes waren geweest met het thuisfront. We vernamen het tragische nieuws van de kajaker uit Lier. Hij bleek ongelukkig ten val gekomen te zijn aan de eerste barrage die we vandaag hadden aangedaan. De dag ervoor bleek de muur ook onder water te hebben gestaan, door de hoge waterstand. Na een uitgebreide aprèskajak in de zon, zijn we gezamenlijk gaan eten in het restaurant van de camping. Waar de Nederlandse uitbaters, hun beste kookkunst bovenhaalden om de Belgisch buikjes te vullen (24 in totaal), en dat is hun nog gelukt ook! Verder werd de avond afgesloten op z'n SKK's. Maandagmorgen besloten we niet meer te gaan varen, want het was aan het sneeuwen, de tent van Steven en Nancy was niet meer groen maar wit, zoals alles trouwens. We besloten rustig in te pakken, en zijn na de middag met zonnig weer naar huis vertrokken. Deze uitzonderlijk vroege Pasen zullen we niet vlug vergeten!

Ron